

Životopis - Josef Nedomlel

Josef Nedomlel se narodil 1. července 1940 v porodnici na Vinohradech v Praze. Tehdy byl na území našeho státu Protektorát Čechy a Morava. Jeho nejranější vzpomínky popisují schovávání se do krytu i pozorování bombardování Prahy z Horních Počernic. Jeho rodina tehdy žila v Klánovicích u Prahy. Otec byl vyučený řezník, jeho matka se starala o rodinu. Jeho mladší sestra Eva se narodila v roce 1943 také ještě v Praze. Jeho mladší bratr Ladislav přišel na svět v roce 1948 už na severu Čech. Tam se v létě v roce 1945 celá rodina po skončení války přestěhovala.

Nový domov si rodina našla v malé obci zvané Vlčí Hora ve Šluknovském výběžku. Otec si zde pořídil řeznictví a začal zde podnikat. Jeho maminka v obchodě prodávala. Pan Nedomlel si pamatuje na odsun původního německého obyvatelstva po druhé světové válce z Vlčí Hory. V této malé vesnici začal v roce 1946 navštěvovat národní školu. Ve třídě se vyučovalo dvojjazyčně - česky a německy. Pamatuje si, že německy mluvícím dětem nešla čeština, a proto je paní učitelka známkovala od 1 do 20. V průběhu docházky na první stupeň základní školy se vláda v našem státě ujala komunistická strana. V té době došlo k znárodnění soukromého podnikání. Rodiče tedy přišli o svůj krámk.

Pan Nedomlel začal v roce 1951 chodit na druhý stupeň základní školy v 5 kilometru vzdálené Krásné Lípě. Pokud to šlo, dojížděl do školy na kole, v zimě na lyžích. Byl tedy velmi fyzicky zdatný. V listopadu 1952 byl jeho otec povolán na vojenské cvičení, přidali ho k Pomocně technickému praporu, ten měl sloužit k převýchově politicky nespolehlivých osob. Až po 13 měsících – v prosinci 1953 – se tatínek pana Nedomlela vrátil z „vojenského cvičení“. Tehdy rodině přivezl pohled, který mu z „výjimečného vojenského cvičení“ nedovolili odeslat.

Učení šlo panu Nedomlelovi velmi dobře, proto ho rodiče v roce 1954 poslali na střední školu na maturitní obor. Vystudoval průmyslovku. Své studium začal v Mikulášovicích a dokončil ho ve Varnsdorfu, kam se škola přestěhovala. V roce 1958 odmaturoval s vyznamenáním.

V roce 1958 začal pracovat jako technolog v rumburské Destě. Po roce nastoupil na povinnou vojenskou službu. Po návratu z vojny pracoval opět jako technolog v jiříkovské továrně zabývající se výrobou tkalcovských strojů. Ta měla hned několik názvů. Místní ji znají nejčastěji pod jménem Elitex. Tam pracoval až do svých sedmdesáti let.

Na vojně se seznámil se svou budoucí manželkou. Ta pocházela ze Zbirohu. V roce 1963 se s ní oženil. Společně se přestěhovali do Jiříkova. Narodily se jim dvě dcery. Jako mladá rodina zažili příjezd vojsk Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968. V ten den slavil otec pana Nedomlela své narozeniny. Když tehdy tanky přejezy přes hranice, nechápali, co se děje, a měli velký strach.

Po sametové revoluci v roce 1989 se i on pustil do podnikání. Spíš k tomu byl přinucen situací. Velké závody, které spravovaly ty menší, neměly zájem udržet v malých provozech výrobu. Rozhodl se tedy se svými kolegy, že si továrnu společně odkoupí, a tak se stal jejím spoluvlastníkem. Úspěšně vedl podnik až do svých sedmdesáti let. Tehdy ho velmi zasáhl odchod jeho milované manželky z tohoto světa.

V zimních měsících se pan Nedomlel baví tím, že sbírá známky a pohlednice ze Šluknovského výběžku. Velmi se zajímá o historii Šluknovského výběžku. V letních měsících pečuje o zahradu a rybaří. Od mládí je náruživý turista, procestoval celou Českou republiku. Navštívil i mnoho zahraničních zemí jako např. Lucembursko, Norsko, Velkou Británii, Itálii atd. Jako dítě měl sbírku brouků a motýlů. Stýská si, že dnes již na louce není tolik hmyzu a že nyní by se již touto činností nemohl zabývat. Ve středním věku hrál závodně volejbal.

Dnes je panu Nedomlelovi 83 let a stále se těší dobrému zdraví, za něž prý vděčí svému aktivnímu životnímu stylu. Po celý život je politický nestraník. Nevěří v boha.

Vzkazuje nám všem mladým generacím, abychom pečovali o své zdraví, abychom nekouřili a nebrali drogy.